

cay hơn cả người đau bao tử sợ thức ăn dính mỡ. Vợ ông mới sinh quý tử, ông phải uống rượu mừng mới được. Ông sẽ mời bạn bè thân sơ trong Sở đến dự thật đông. Mừng con trai mới là một lý do. Anh em vui nhận nhết vì ông được ân thưởng Bảo quốc huân chương, sau nhiều năm phục vụ gương mẫu và đặc lực. Có con trai, có Bảo quốc huân chương, lại được thăng chức... trời ơi... ý nguyện của đời ông đã thành đạt. Ông sẽ được cất nhắc làm phó giám đốc. Rồi giám đốc. Rồi... Ngày về hưu, ông sẽ là viên chức cao cấp nhất của ngành cảnh sát...

Tất cả hạnh phúc của ông tùy thuộc vào buổi trưa thứ 7 cách nay 7 tháng nhân ngày kỷ niệm sinh nhật thứ 7 của bé Hồng Diệp. Nghĩa là tùy thuộc vào chàng trai bí mật không tên. Y là ai? Y ở đâu? Ông cô Lương mất bao công phu hỏi han, tìm kiếm mà án nhân vẫn chỉ là cây kim đáy biển. Thiếu án nhân, bữa tiệc mừng sẽ không lý thú, không vui tươi nữa.

Ông lầm bầm :

— Lạy Trời... ước gì...

Ông ao ước được gặp lại án nhân. Gặp lại để nâng chén rượu mừng... Giấc mơ tái ngộ hoan lạc của ông cô Lương bị đứt quãng vì chuông điện

thoại reo. Giọng nói quen thuộc của ông phó giám đốc :

— Anh phắc tơ ? Bao giờ mới chịu cho uống rượu đây ?

Ông phó là bạn tốt, trong giờ làm việc thường gọi bằng ông, khi nói chuyện riêng thì dùng tiếng anh gần gũi. «Anh phắc-tơ», danh từ này có nghĩa là ông phó nói chuyện riêng. Ông phó cũng là kẻ thù của Lưu Linh, ông phó đòi rượu thì từ khước không dễ...

Ông cô Lương bèn vâng một tiếng lớn. Nhân tiện ông hỏi thăm về cuộc hành quân vây bắt đảng cướp Bướm Vàng. Ông phó chép miệng :

— Hắn vù mất rồi. Tiếc ôi là tiếc, nếu anh còn ở đó thì hẳn trốn không nổi. Vì anh thuộc lòng từng gốc cây, từng bụi rậm. Nhưng cũng chẳng sao. Sớm muộn hẳn cũng sa lưới. Mọi ngõ ngách lớn nhỏ, ngang dọc, trong đường kính 3 cây số đã bị chặn bít. Minh đang tiến hành cuộc lục soát. Có cả bên quân đội phụ giúp. Trừ phi hắn hóa thành con muỗi mới có hy vọng thoát thân.

— Hắn trốn bằng lối nào ?

— Bằng cửa hông, và vượt qua bức tường thấp nơi anh thường núp. Tên chánh đảng nuôi chó săn, anh em mình bỏ đến gần thì dám bẹt-giê báo

động. Ba, bốn con gì đó. Loại bệt-giê này nhỏ, thân lẳn, cẳng thấp, trông như chó Phú quốc, mà thỉnh hơi và khôn đặc biệt. Chúng chỉ sủa gâu gâu mấy tiếng ngắn rồi phủ phục trên mặt đất chờ cắn trộm. Trong khi ấy bọn cướp ở trên lầu bố trí phá vòng vây. Phần nửa số nhân viên của ta bị bệt-giê ngoạm cổ bị thương nằm la liệt. Tôi tràn vào đến chân cầu thang thì bọn cướp từ lầu nhất bắn xuống xối xả.

Bên mình đông hơn, lại được trang bị súng tốt, đạn được đầy đủ, do đó bọn cướp phải tháo chạy mà không đầu hàng. Ta bỏ chúng đứng lại nhiều lần, chúng không tuân lệnh, miễn cưỡng tôi phải ra lệnh cho xạ thủ bắn hạ.

5 tên trúng đạn chết ngay tại trận. Tên thứ 6, cận vệ thân tín của tên chánh đảng, bị 3 phát xuyên ngực, chở về bệnh viện gác ngoài giờ lâu mới tắt thở. Trước khi chết, tên này đã khai một vài chi tiết quan trọng về tên chánh đảng. Căn cứ vào khẩu cung, và kết quả phân chất những giọt máu của tên chánh đảng rơi rớt trên ghế, ta đã phăng ra hình dạng và căn cước của hắn. Sau đó, ta đã chụp được dấu tay. Và những dấu tay này cộng với những chi tiết vừa kể đã giúp ta phăng ra tên tuổi, gốc gác của tên chánh đảng...

— Hắn cũng bị thương ?

— Phải. Bị thương nặng ở cánh tay. Dường như hắn còn một viên đạn chui qua bắp vế. Hắn di chuyển rất khó khăn, mệt nhọc, nên tôi mới kết luận là hắn còn lảng vảng trong khu vực, chưa đi jauh xa. Máu từ vết thương của hắn đem phân chất cấp thời trong phòng thí nghiệm lưu động của Sở, cho thấy hắn thuộc tip người lạnh lùng, tàn bạo, coi cái chết như trò chơi, thân thể hắn lại mảnh mai, xanh xao vì số lượng hồng huyết cầu quá ít ỏi. Đem so với hồ sơ lưu trữ trong ban Căn Cước thì đúng ngắc. Tên hắn là Đại Nhân, Đổ Đại Nhân. Hừ, đại nhân là người quân tử, hắn lại chẳng quân tử một li ông cụ nào... Hắn mồ côi cả cha lẫn mẹ từ tấm bé, cha mẹ hắn thiệt mạng trong một tai nạn xe hơi, hắn là con nhà giàu đang hoàng, nếu các ông chú và bà thím không giở trò lưu manh cướp đoạt của chim của nòi do cha mẹ hắn để lại thì hắn đã được ăn học đến nơi đến chốn, và không lao đầu vào tội ác...

— Đại Nhân là chánh đảng Bướm Vàng ?

— Dịch thị. Hắn lập ra đảng cướp, đàn em được chọn lọc và huấn luyện kỹ càng. Kế hoạch ăn hàng đều do Đại Nhân bố trí. Hắn khôn thật là khôn, mỗi lần xuất quân đều dẫn dò đàn em cần

thận. Từng li từng tí. Tuyệt đối không được giết người. Vì sát nhân tất giả tử. Nhất là không được giết nhân viên công lực. Đại Nhân nói rằng ăn cướp chỉ bị ngồi tù, lâu hay mau thì cũng được trả tự do. Chứ hề giết người là nằm nhà đá suốt đời, mãn kiếp, hoặc dút đầu vào máy chém...

— Ông phó cho phép tôi tham dự cuộc lòng bắt đêm nay nhé !

— Phép với tác gì. Chúng mình là bạn. Và lại, tôi kêu cho anh không phải với tư cách phó giám đốc. Anh cứ chuẩn bị rượu và đồ nhắm đi...

Ông cô Lương buông máy, bâng khuâng. Chẳng hiểu sao khi ấy ông lại muốn lui về quá khứ. Ông lấy cuốn an-bom cất trong ngăn kéo ra ngắm lại những bức ảnh đầy kỷ niệm đẹp. Cuộc hôn lễ của hai người... Tuần trăng mật nồng cháy ở Vũng Tàu... Những bức ảnh màu rực rỡ của bé Hồng Diệp nằm ngoan ngoãn trong cái nôi mây xinh xắn, chập chùng bước trên sân cỏ xanh mượt sau nhà bên giàn hoa thiên lý thơm ngát ngào. Những cuộc đời gió cuối tuần ở Vũng Tàu...

Vũng Tàu... lại Vũng Tàu... Bất giác ông nhớ đến bé Hồng Diệp, và vợ ông bụng mang dạ chửa đang vùng vẫy một cách tuyệt vọng trên mặt biển đục ngầu...

Ông lắc đầu nhiều lần song dĩ vãng cứ bám cứng lấy màn ảnh của trí nhớ. Ông gấp cuốn an-bom, bước vào phòng bé Hồng Diệp. Nó vẫn ngủ say. Miệng nó nở nụ cười thơ ngây. Ông cô Lương xiết bàn tay bé nhỏ, mềm yếu của con. Ông nắm quá chặt nên nó vùng dậy. Nó nhìn ông ngờ ngác. Nhận ra ông, nó kêu sung sướng :

— Ba, ba.

Ông ôm chặt con vào lòng.

Vừa khi ấy có tiếng chuông.

Không phải chuông điện thoại.

Mà là chuông cửa. Nhà ông nằm giữa khu vườn rộng, cửa cổng luôn luôn khép hờ, không khóa, một tấm bảng nhỏ sơn trắng, chữ đỏ treo ngay trước mắt khách «xin mời khách đi thẳng vào trong, bấm chuông ở mái hiên, nơi có mũi tên chỉ».

Reng... reng...

IV

RENG... reng...

Hai tiếng reng reng ngắn. Rồi im. Rồi nửa phút

sau lại reng reng liên tiếp. Đùng ba lần như thế.

Ông cò Lương khua chân tìm giềp. Ông chưa ngủ. Thần trí ông còn dấy ập những sự vẩn vơ. Song mí mắt ông nặng trĩu, tay chân ông mỏi rừ. Ông ngồi nghỉ trên giường, chưa xuống vôi. Reng reng... reng reng... Kỳ quặc... ai đến tìm mình vào giờ này? Ông tự hỏi. Và ông tự trả lời ngay «chắc là mấy ông mãnh trong Sở.» Họ lục lọi trong vùng, liện chân tạt qua nhà ông, kiểm hộp rượu hoặc một cái gì đỡ đói lòng. Tuy nghèo ông rất tốt. Không những tốt với bạn thân, bạn đồng liêu, ông còn tốt với tất cả. Anh em cùng Sở đến nhà ông đều được tiếp rước hậu hĩ. Đàn gà vịt của ông được nuôi béo ngày để bán lấy tiền gia lãng ngân quý gia đình vì lương tháng một thăm sát viên công an thanh liêm chỉ đủ ăn trong một, hai tuần lễ. Vậy mà ông luôn luôn mồm thịt thết bạn. Không khéo họ nghe nói ông mới thà cá chép trong ao họ mò đến xin cũng nên... Hừ... thiếu gì lúc, lại gõ cửa ban đêm...

Ông mở đèn phòng khách. Tiếng reng reng ngưng bặt. Ánh đèn sáng vừa cho khách thấy là ông đang ở nhà. Khách lên tiếng :

— Tôi đây.

Một giọng hơi lạ. Vùng ông sống rất an ninh. Chưa hề xảy ra cướp bóc. Và lại, ông cũng chẳng

có tiền bạc dư dật, hoặc vàng bạc, kim cương để quân gian chiếu cố. Tuy vậy, ông vẫn chưa mở cửa.

— Tôi là ai?

Từ hàng hiên rộng bên ngoài vắng vào tiếng đàn ông :

— Tôi đây mà... «ông phắc-tơ»...

Phải là nhân viên trong ban Điều tra như ông mới biết được hỗn danh «ông phắc-tơ». Ông bèn nhấc cái chốt sắt rồi mở khóa...

Gió ngoài vườn ùa vào. Khách là một thanh niên chưa đến ba mươi, khổ mặt xương xương, nước da xanh tái mặc dầu thân hình vạm vỡ, bờ vai đầy cộm. Ông cò Lương lùi lại, nhìn khách bằng thái độ ngờ ngợ.

Khách tiến vào xa-lông. Ông cò Lương hỏi :

— Ông cần tôi?

Khách gạt đầu :

— Vâng.

— E ông lầm. Tôi chưa được hân hạnh biết ông.

— Không lầm đâu. Chúng mình đã gặp nhau. Một lần. Cách đây không lâu. Chỉ gặp mỗi một lần nhưng phải nhớ mãi.

Giọng khách khàn khàn, chắc nịch, có vẻ ngạo nghễ. Khách chỉ cánh cửa :

— Đóng lại, ông ơi. Tôi định nhìn ông nhớ.

Thì ra ông quên. Phú quý thường làm con người chóng quên. Ông ơi, ông nhìn tôi lần nữa đi. Nao... ông đã nhận ra tôi chưa ?

Ông cô Lương bật ra tiếng ð kinh ngạc, nửa mừng nửa sợ. Ông đã nhận ra người lạ. Lối nói và lối cười (bất cần thiên hạ) ấy ông đã nghe một lần song đã khắc sâu vào tâm não.

Ông reo vui và chia tay :

— À ông... ông bạn ân nhân ở Vũng Tàu.

Khách cười :

— Đáng. Chúng mình đã được quen nhau 7 tháng trước ở bãi biển Vũng Tàu.

Ông cô Lương có cảm giác như bị nhiều mũi kim nhọn đâm vào lồng ngực. Trái tim đập thình thịch, ông quan sát khách từ đầu xuống chân. Tóc khách rối bù, dính đất bùn, chứng tỏ khách té ngã trong mưa. Quần áo khách ướt nhèm cũng dính đất bùn bần thiu. Nhưng điều làm ông cô Lương lo lắng không yên là những vết máu trên mình khách. Máu trên vai, trên cẳng tay. Máu trên bắp đùi. Máu loang lổ khắp nơi.

Ông cô Lương hỏi, rụt rè :

— Ông bị thương ?

Khách cười nhạt :

— Không lẽ những vết đỏ trên áo tôi là mực.

— Ông bị nạn xe hơi ?

— Hừ... tôi lái xe rất giỏi. Chiếc 2 ngựa cà tàng của tôi đã được bán rẻ cho tiệm đồng nát. Từ mấy tháng nay tôi không dùng xe riêng nữa... Tôi có ý nghĩ là ông đang bối rối. Sự thực đang hiện ra rõ ràng trước mắt ông, song ông cố tình lẫn trốn.

— Tội nghiệp... ông bị đạn.

— Vâng... bị nhiều phát đạn cùng một lúc. Họ nã tiểu liên vào tôi. Hai ba sát giờ bắn liên tục. Họ bắn cà-mèng, nếu họ giỏi hơn một chút, tôi đã gục chết. Nhưng ông ơi, xương vai tôi bị gãy. Viên thứ nhì chui qua bắp vế. Tôi mất máu khá nhiều..

— Ông đừng ngại, tôi có sẵn xe. Tôi chở ông đi nhà thương ngay.

— Cảm ơn. Ông dư biết tôi không thể đi nhà thương. Mặc dầu vai tôi cần được bó bột. Ông vòng vo Tam quốc làm gì nữa. Tôi làm nghề gì, ông đã rõ. Tại sao tôi trúng đạn, ông đã rõ. Tên tôi là gì, ông đã rõ... Tôi muốn tự ông nói ra..

— Ông là Đổ đại Nhân.

— Đúng. Tên cúng cơm là Đổ đại Nhân. Còn tên giả thì hàng chục, đến tôi cũng không nhớ hết. Tôi là chánh đảng Bướm Vàng... Chánh đảng Bướm Vàng với kẻ nhảy xuống biển cứu con ông, vợ ông tại Bãi Sau chỉ là một. Ông đã nghe rõ chưa ?

Tôi là tướng cướp Đổ đại Nhân. Toàn thể nhân viên an ninh đang rượt bắt tôi...

Ông cô Lương lặng người trong giây lát. Rồi ông lấy tay dụi mắt như vẫn chưa tin những việc đang xảy ra là sự thật, sự thật trăm phần trăm :

— Ông Đại Nhân, chắc ông chưa biết tên tôi và nghề nghiệp của tôi... Vì tôi nghĩ rằng...

— Ông lại lần trốn sự thật nữa rồi. Dầu sao tôi cũng là kẻ có học thức. Tôi là tên tướng cướp đầu tiên đậu Tú Tài và có hai chứng chỉ đại học. Tôi ham đọc sách, ham tìm tòi... Tôi rất chín chắn, bất cứ việc gì cũng suy tính trước. Ông đừng tưởng tôi mù tịt về ông. Phải... khi tôi lao đầu xuống biển thì tôi mù tịt thật. Nhưng sau đó, ông đã tự xưng tên họ. Ông lại đưa tấm thiệp của ông cho tôi, kèm theo lời mời mọc tha thiết. Tôi xin nhắc lại lời mời hôm ấy «tôi là Nguyễn Văn Lương, thẩm sát viên Công an. Nhà riêng của tôi ở... Yêu cầu ông cho biết quý danh để gia đình tôi đến tận nơi cảm tạ.»

Tự dưng ông cô Lương nổi giận dùm dùm. Mặt đỏ gay, ông mở cửa :

— Phiền ông đi ngay.

Đại Nhân nhún vai, nét mặt không thay đổi :

— Ông nhất quyết đuổi tôi ?

— Phải, ông nên rời khỏi nhà này trước khi tôi đổi ý kiến. Dầu sao tôi cũng là thẩm sát viên Công An.

Không đáp, tướng cướp Đổ đại Nhân từ từ bước ra cửa. Trên nắp tủ buýp-phê dựng ly tách kê sát tường bên trái được đặt một bức hình màu mới chụp. Bức hình toàn gia ông cô Lương. Bé Hồng Diệp ngồi giữa, trong vòng tay âu yếm của cha và mẹ. Miệng nó cười rí rỏm đáng yêu. Mắt nó mở rộng, hồn nhiên và khả ái.

Tướng cướp Đại Nhân đứng lại :

— Đẹp quá, giống quá !

Ông cô Lương giật bản châu thân như vừa chạm dòng điện :

— Anh nói cái gì đẹp, cái gì giống ?

Vô tình ông gọi Đại Nhân bằng anh. Tiếng anh còn ngại ngùng, chưa bộc lộ thân mật, song đã báo hiệu sự gần gũi. Đại Nhân tiến sát tủ buýp-phê, ngón tay trở đi vào bức ảnh :

— Cặp mắt và lông mi. Đẹp thật. Giống thật. Tôi chưa từng thấy mắt và mi ai như vậy.

Tên tướng cướp nói đúng, vợ ông cô Lương có cặp mắt và vành mi mỹ tú và quý phái khác thường. Xuống đến bé Hồng Diệp, cặp mắt và vành mi giống mẹ như đúc cùng khuôn, tuy nhiên

ai cũng có cảm tưởng là nó mĩ tú và quý phái hơn. Hồi bé Hồng Diệp lên 5, vợ chồng ông Lương vào Chợ Lớn cầu thuốc Bắc tình cờ gặp một ông thầy tướng Tàu nổi danh. Ông thầy tấm tắc khen ngợi cặp mắt và vành mi của bé. Theo lời ông thầy, bé Hồng Diệp sẽ được hưởng phú quý trọn đời. Mi của bé là mi ngọc-tâm, nghĩa là mi hình con tâm đang ngủ, yêu kiều mà đoan chính. Mắt của bé mới kỳ diệu. Đẹp nhất đối với phụ nữ là mắt phượng, mắt của bé là mắt phượng, và là loại mắt phượng số một.

Có 4 kiểu mắt phượng : đơn phượng, minh phượng, thoại phượng và thù phượng. Mắt thoại phượng, mắt con chim phượng đang thức đẹp vô kể, song mắt thù phượng, mắt con chim phượng đang ngủ còn đẹp gấp nhiều lần. Cặp mắt thù phượng của bé Hồng Diệp là niềm an ủi bất tận cho ông cô Lương. Đó là phần thưởng của một đời công chức mãn cán, tận tụy và tuyệt đối trong sạch...

Đại Nhân đã ra đến ngưỡng cửa.

Gương mặt sạm ngợt thiếu nảo của bé Hồng Diệp buổi trưa ấy trên bãi biển vụt hiện trong trí ông cô Lương. Cặp mắt thù phượng độc nhất vô nhị kia đã khép cứng. Chạm vài ba phút nữa là nó

khép cứng ngàn thu, không bao giờ mở nữa. Không bao giờ ông còn nhìn thấy cặp mắt gờm tròn đen và tròn trắng phân minh, đen thì đen láy, trắng thì trắng dịu, không khô cũng không ướt, luôn luôn hiền hòa, luôn luôn tha thiết... Đại Nhân đã cứu bé Hồng Diệp kịp thời. Đại Nhân còn kịp thời áp dụng phương pháp hô hấp nhân tạo. Nếu Đại Nhân vắng mặt hôm ấy chắc chắn không còn có hôm nay...

Tướng cướp Đại Nhân đặt bàn tay vào nắm cửa. Hẳn xây lưng về phía ông. Ông thấy rõ những vết máu loang lổ trên vai và ống chân. Ông thấy rõ bả vai đứt lìa. Ông thấy rõ hẳn bước khập khiễng. Muốn gì thì muốn, hẳn đang cần được săn sóc. Lau rửa, sát trùng vết thương. Băng bó. Chích thuốc khỏe...

Hoảng hốt ông kêu tên hẳn. Kêu lớn. Kêu hai ba lần liên tiếp. Như thể ông sợ Đại Nhân điếc tai. Hoặc nghe tiếng nhưng đi thẳng một mạch để tỏ sự giận hờn, bất mãn.

Giọng Đại Nhân dịu dàng :

— Anh Lương, anh cũng còn nhớ buổi trưa định mạng nữa ư ?

Ông cô Lương không trả lời thẳng vào câu hỏi của tên tướng cướp :

— Mời anh vào phòng trong. Tôi sẽ rịt thuốc cho anh.

— Nghĩa là anh không nhất quyết đi nữa ?

Ông cô Lương lẳng lẳng khóa cửa. Ông móc thêm sợi dây xích giữa 2 cánh cửa. Sợi dây xích này là dụng cụ an toàn cần thiết, khi cửa mở hé quán gian từ ngoài xô vào thì bị cản lại. Đại Nhân nhếch mép cười trước cử chỉ của ông cô Lương. Đến phút này hẳn đã thắng...

Hắn muốn bắt chuyện với ông nhưng ông cố tình né tránh. Ông lấy thuốc lá cho hắn hút. Ông rót rượu, bưng lại trước mặt hắn. Rồi ông loay hoay với cái hộp dụng cụ y khoa cứu cấp. Ông cắt ống sơ-mi để lộ vết thương trên vai, cặm củi pha thuốc tím, dùng bông chùi rửa. Viên đạn không chạm xương, cũng không làm đứt mạch máu, nó chỉ khoét một lỗ tròn xuyên thủng bắp tay rồi chạy ra ngoài. Vết thương dưới đùi cũng vậy. Đại Nhân có thể được bình phục sau một tuần lễ.

Ông cô Lương đốt rêu-sô, lọc ống chích Đại Nhân ngoan ngoan chia móng cho ông tiêm thuốc trụ sinh. Đột ngột, ông nói :

— Anh không sợ ư ?

Hắn hơi ngạc nhiên :

— Sợ gì ?

— Sợ thuốc. Sợ tôi...

— Không bao giờ... Tôi biết anh là người quân tử. Và lại, dầu muốn dầu không tôi vẫn phải ghé nhà anh. Ngôi nhà trên xa lộ là sào huyệt kín đáo nhất của tôi. Tôi chỉ tụ họp đàn em tại đó những khi cần bàn bạc quan trọng. Để phòng cảnh sát, tôi luôn luôn mở bắt luồng sóng an ninh. Tôi không dè dặt này cảnh sát dùng một tần số đặc biệt, đến khi các anh bỏ vào gần đến sân tôi mới phăng ra. Thì đã muộn... Tôi đã nghe lỏm được cuộc đàm thoại của anh với viên phó giám đốc. Vì vậy tôi biết hẳn danh anh là «phắc-tơ». Thú thật, tôi không muốn phiền anh. Vạn bất đắc dĩ tôi mới phải đến đây...

— Nhắc lại đề anh nhớ, tôi là thẩm sát viên cảnh sát... tôi có bòn phạn...

— Nhớ rồi. khắp vùng đều có nút chặn, tôi ghé nhà anh với hai mục đích : thứ nhất băng bó vết thương, thứ hai, ăn náu một thời gian ngắn, chắc chỉ đến trưa mai lực lượng bao vây rút lui, lúc ấy tôi sẽ ra đi. Anh thương ân hận chưa có cơ hội đền đáp cái ơn cứu mạng. Tôi đã cứu con gái anh, vợ anh, đứa con nằm trong bụng vợ anh, và

cả anh nữa... Tôi đã cứu 4 mạng, tôi đã cứu toàn thể gia đình. Tôi chỉ xin anh nhắm mắt làm ngo đêm nay... Chỉ xin anh thế thôi... Trưa mai, anh sẽ hết ân hận, tôi sẽ không quấy rầy anh từ rày về sau nữa...

— Đề nghị với anh... anh nên ra hàng. Tôi sẽ làm tờ trình tốt lên cấp trên, và tôi tin tòa án sẽ khoan hồng tới đa. Tội cướp của anh nặng nhất là 5 đến 10 năm tù. Tôi hy vọng bản báo cáo của tôi sẽ làm bản án giảm xuống phân nửa. Trong thời gian thọ hình, anh ráng sửa đổi hạnh kiểm, tôi đảm bảo anh sẽ chỉ ngồi tù 2 hoặc 3 năm là được phóng thích. Đại Nhân... anh nên nghe tôi... đây là dịp may hãn hữu để anh quay lại con đường lương thiện, con đường hồi cải nghiệp chính...

— Hết rồi, anh ạ.

— Té ra anh vẫn cho nghề cướp bóc là đúng !

— Không phải. Anh hiểu sai ý tôi. Tôi nói «hết rồi» vì dấu anh làm tờ trình tốt, dấu tôi muốn hối cải, tòa án cũng không thể xử phạt 5, 10 năm tù...

— Trời ơi, anh đã...

— Vâng, tôi đã giết người.

— Nếu thế, thái độ của tôi phải thay đổi. Tôi không thể chấp nhận một kẻ sát nhân.

Đại Nhân dụi diều thuốc mới hút, giọng khinh mạn :

— Đùng. Là ông cô anh không thể chấp nhận một kẻ sát nhân.

Ông cô Lương gằn giọng :

— Tôi không thích lối néi chám biếm. Anh ra khỏi nhà tôi lập tức, bằng không...

— Hồi nãy, anh đã đuổi tôi rồi mời tôi ở lại.

— Hồi nãy khác, giờ khác.

— Về phần tôi cũng vậy, hồi nãy khác, giờ khác. Hồi nãy, tôi đi ngay, giờ tôi ở lại.

— Tôi sẽ giải giao anh cho cảnh sát.

— Chẳng sao, anh cứ làm phận sự của anh. Để anh bắt tôi dễ dàng hơn, tôi xin nộp anh khẩu súng. Từ 2 năm nay nó là bùa hộ mạng của tôi. Giờ nó không còn linh ứng nữa.

Tướng cướp Đồ đại Nhân luồn tay vào trong áo, rút khẩu súng trái khế đeo giấu dưới nách. Dáng diều chậm rãi, hấn gạt cối đạn tròn ra ngoài, gốc dầy từng viên đạn một xuống bàn. Cả thầy có 6 viên đạn đồng bóng loáng. Mỗi viên đạn kêu một tiếng cộp khô khan. Xong xuôi hấn rướn mình, ném khẩu súng vô dụng vào góc phòng.

Hấn lấy tay che miệng ngáp :

— Buồn ngủ quá. Mấy đêm nay chưa chợp

được mắt. Anh cho phép tôi vào phòng ngủ, ngã mình một lát nhé.

Ông cô Lương đập nắm tay vào góc bàn, giọng rần rỏi :

— Không, anh chưa đi ngủ được, anh phải thức để trả lời tôi. Anh giết người hồi nào ? Tại sao người ta nói là anh rất khôn ngoan, không khi nào phạm tội sát nhân ?

— Kể về khôn ngoan, tôi đáng là « số dách ». Nhưng anh ơi... nhân vô thập toàn, trong một tích tắc đồng hồ mắt bình tĩnh tôi đã nổ súng. Tôi không hy vọng được tòa án thông cảm vì nạn nhân của tôi là sĩ quan cảnh sát. Y chặn tôi lại đòi xuất trình giấy tờ. Tôi rút thẻ kiểm tra ra, y đọc lướt qua rồi nhìn mặt tôi. Dường như y ngờ ngợ. Trước đó một tuần tôi « ăn hàng » một nghiệp chủ ở đường Phùng Hưng, và hờ hênh để lại dấu vết. Tôi tưởng viên sĩ quan cảnh sát đã nhận ra tôi. Và tôi bóp cò. Khẩu súng giấu trong túi quần khạc 2 phát. Nạn nhân chết ngay tại chỗ. Tôi bỏ trốn ra Cấp.

— Đồ sát nhân tàn bạo !

— Việc tôi giết người không liên quan gì đến món nợ tình thân giữa anh và tôi. Trước khi gặp anh ở Vũng Tàu tôi đã giết người. Phải, khi ấy tôi đang trốn chui trốn nhủi. Mặc dầu bị truy nã ráo

riết tôi vẫn cứu con gái anh. Vai tôi, cánh tay tôi bị trẹo và trật một mảng lớn vì chạm đá nhọn. Nè, tôi hỏi thật anh, nếu khi ấy anh biết tôi là « đồ sát nhân tàn bạo », anh có bằng lòng cho tôi cứu bé Hồng Diệp hay không ? Hay anh mặc kệ cho con gái anh chết chìm ? Và khi nó được vớt lên, anh có sợ mang ơn « đồ sát nhân tàn bạo » mà liệng nó xuống nước hay không ?

Ông cô Lương nín lặng, mặt gục trong lòng bàn tay, cố tránh cái nhìn thách đố của tên tướng cướp sành tâm lý. Đại Nhân lại ngập :

— Xin lỗi anh. Tôi phải đi ngủ. Mai sáng mình thảo luận tiếp.

Hắn vui vẻ huýt sáo miệng trong khi ruột gan ông cô Lương rối beng. Ông nghe tiếng hắn cời giầy vứt bừa xuống nền nhà. Tiếng khời thịt nằm trên nệm làm lò so kêu cọt két. Cái giường Hồng kông gắn lò so này là kỷ vật do bên ngoại để lại. Vợ chồng ông vẫn nằm trên giường ấy. Tên cướp không thèm xin phép ông, hắn thần nhiên nằm đại trên mặt nệm trắng toát. Máu trong huyết quản ông cô Lương nóng bỏng. Ông nhìn bức hình màu toàn gia trên tủ. Niềm tự giận trong lòng ông lắng xuống.

Một lần nữa ông thở dài. Trong phòng chánh

đang cướp Bướm Vàng ngày o o...

Ông cò Lương rướn cò nghe ngóng. Khu nhà của ông ở lùi trong xa, tiếng xe cộ lưu thông trên xa lộ không thể vọng tới. Vậy mà có tiếng máy nổ rừ rừ. Tiếng xe hơi chạy qua nhà ông, đậu lại trước cổng, rồi từ từ lái vào vườn.

Pin, pin...

Ông cò Lương bặm môi suy nghĩ. Lại ai nữa đây? Đồng lõa của tên tướng cướp? Không, nếu là bọn cướp thì chúng đâu dám nghênh ngang ngồi xe hơi đến nhà ông. Dọc đường, cách một quãng ngắn là có trạm gác và nút chặn. Ông cò Lương buột miệng «khờ quá, khờ quá...»

Ông vừa đoán được khách là ai. Khách phải là nhân viên công lực. Là đồng nghiệp của ông. Họ đến để bắt Đại Nhân.

Ông bước nhanh ra cửa.

Pin, pin...

Pin, pin...

*
*

V

TỪ nơi ông ngồi ra cửa phòng khách chưa đầy 10 mét mà ông đi boài, đi mãi chưa tới. Ông có cảm tưởng như nó dài hàng cây số. Ông chưa lên tiếng vội. Tiếng kèn xe đã ngưng. Ông cò Lương núp sau cửa sỗ liếc ra vườn. Có tiếng chân người rồi tiếng nói rồn rồn :

— Lương ơi, cậu còn thức không?

Ông cò Lương nhận ra ngay giọng nói của Phạm Quân làm cùng sở, cùng ban từ hơn 10 năm nay. Phạm Quân suýt soát tuổi ông, y có một đồng con, trai gái đủ cả, y phải lo lắng nhiều cho gia đình nên y già trước tuổi. Tuy vậy tinh thần y còn rất trẻ. Miệng y cười vui suốt ngày. Y là bạn thân của ông cò Lương, hai người gọi nhau bằng tiếng cậu trẻ trung.

Ông cò Lương đáp nhỏ :

— Còn. Cậu ghé tới có chuyện gì thế?

Trái với thường lệ vốn vã, ông cò không mời bạn vào xa-lông mặc dầu mưa chỉ mời ngồi hột